

Vespertilió - Tragicomèdia estrofolària**Autor:** Gerard Vázquez**Nombre de personatges:** 7

Text no publicat, encàrrec del Teatre Lliure

Any: 2007**Idioma:** català

Sinopsi: El negoci dels antiquaris serveix d'escenari i d'excusa per a rivalitats desmesurades, ambicions familiars i algun atac de bogeria, però especialment per a la relació entre catalans i espanyols.

Comentari: *Uuuuh!* no va ser una obra més en el panorama teatral català. Va ser un èxit de crítica i de públic que va popularitzar Gerard Vázquez, un dels nostres autors més premiats, com un creador que sabia valorar els espectadors. Es tractava d'una obra que estava concebuda, en diversos sentits, tenint en compte el receptor al qual s'adreçava, una autèntica raresa en la producció teatral catalana. Potser per això el proper pas en l'escriptura de Gerard Vázquez mereix una atenció raonable.

Gerard Vázquez defineix la seva nova obra, anomenada provisionalment *Vespertilió*, com una «tragicomèdia estrofolària». Amb tota seguretat, Vázquez ha tingut la necessitat de delimitar el gènere d'un text que resulta extraordinàriament fresc i valent. *Estrofolari* és un adjectiu que es refereix al tipus d'humor utilitzat i que a mi m'ha recordat al dels idiotes lacònics de Wes Anderson, realitzador de *Life aquatic*. La família Caspelino podrien ser perfectament *Els Tenembaums* –versió antiquari mafiós– de Gerard Vázquez, un grup de personatges obsessius fins a ratllar

el surrealisme que són capaços de quedar descol·locats davant la conveniència de comprendre «un croquis», com passa a *Vespertilió*. Pel fet de ser l'obra amb menys complexos dramàtics de l'autor, i la més boja, segur que sorprendrà a alguns testimonis (espectadors) de la correcció que va mostrar a les impecables *El somriure del guanyador* i *El retratista*, però Vázquez ja ha donat mostres en altres ocasions d'una comicitat propera a l'absurd, com a la conversa beckettiana de *Cansalada cancel·lada* i en certs jocs verbals entre els personatges d'*Uuuuh!*. El paradigma d'alienació està representat a *Vespertilió* per Ferran, un personatge que es creu el rei Ferran *el Catòlic* i que fomenta l'atmosfera d'irrealitat humorística alhora que resulta, consegüentment, la peça clau en la relació de catalans i espanyols.

Com de vegades ens passa a alguns amb el cinema de Wes Anderson, desitjaríem que els seus *freaks* obrissin la boca i diguessin una frase amb l'enginy de Groucho Marx, fessin un gag físic propi de Buster Keaton o entressin en el terreny surrealista que deixen intuir, però això seria trencar amb la contenció estilística que marca l'autor. Vázquez ens diu que és una «tragicomèdia estrofolària» perquè tinguem algun referent conceptual per poder-la comprendre, però és molt més que això, és una obra «molt Vázquez». És pròpia d'un univers molt personal que reclama unes lleis definides i una estranyesa ben particular i lliure. *Uuuuh!* ens presentava un dramaturg brillant, però *Vespertilió* ens ofereix l'oportunitat de conèixer un autor, un autor trapella. Un creador que mereixeria la oportunitat d'expandir aquest univers irreverent, d'insistir en aquesta coratjosa valentia que ha exhibit ara per donar-nos a conèixer aquesta Vázquezlandia que desitja envair els nostres teatres.

Esteve Soler